

Tri přání

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 15. prosinec 2006 04:01

V roce 1958 natočila režisérská dvojice Ján Kadar a Elmar Klos satirickou komedii Tři přání. Po ideové kritice na festivalu v Banské Bystrici měl film premiéru v srpnu 1963 a po roce 1969 se další reprízy přesunuly až na rok 1990.

Důvodů bylo několik. Hlavní role hráli jugoslávští herci Rade Marković a Tatjana Beljaková. Po roce 1958 se bývalý "krvavý pes Tito" znovu znelíbil. Scénář napsal Vratislav Blažek, jeden z nejúspěšnějších dramatických autorů šedesátých let, autor scénáře Starců na chmelu. Vratislav Blažek, velký kamarád Josefa Škvoreckého, po roce 1968 emigroval do NSR a tam zemřel, jak umírají kytky bez vody.

Ale nechci být průvodcem československou kinematografií. Film Tři přání má zajímavý motiv. Mladý a chudý úředník, žijící se ženou a s dítětem společně s rodiči v jednom bytě v pavlačovém domě, jednoho rána pustí v trolejbusu pustit sednout dědečka. Dědeček je kouzelný a úředníkovi daruje zvoneček, který mu může splnit tři přání. První dvě přání jsou plytká, ale to poslední, třetí přání, má zachránit ta dvě předchozí a nevydařená. Úředníček si přeje, aby byl spokojený člověk.

Spokojenost je reprezentována povýšením v zaměstnání, novým velkým bytem, autem značky Spartak. Jenže hrdina je postaven do situace, kdy má pomoci kamarádovi, jemuž hrozí vyhazov ze zaměstnání. Kamarád dědečka sednout nepustil. Přesto hrdina může jediným zazvoněním kamarádovi pomoci, ale za podmínky, že další kouzla se tím ztratí. Film končí váháním, zda zvonit či nezvonit.

Asi každý z nás má v skrytu duše touhu potkat takového dědečka a rázem vše změnit.

Mnohokrát jsem si na ona tři přání vzpomněl, v současné době čím dál víc. S pádem pomyslné železné opony bylo řečeno, že každý stojíme na stejné startovní čáře.

Stejně jako v uvedeném filmu, i dnes a mnohem výrazněji, je veřejně prezentován žebříček pomyslného šťastného života: rychle vydělané peníze, moc, popularita a sláva.

Tri přání

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 15 Prosinec 2006 04:01

Jsou hledány nové a nové Superstar, aby se jejich pomyslná a rychlená sláva zakrátko proměnila v hromádku smetí a popela. Z předních stránek bulváru hledí tváře vítězů reality show, jejichž jedinou vlastností je drzost a touha se zviditelnit. V magazínech deníků, vycházejících v mnohasettisícových nákladech, na nás hledí tváře úspěšných miliardářů, jejichž jména jsou občas skloňovaná v paragrafech trestního zákona.

Mnozí, kteří vybuchli v pařeníšti rychlené slávy, hynou jako jepice, ale za padlými vstávají další oddíly "lezců na Olymp", jak o nich zpívá písničkářka Simona Klímová.

A někde v koutě, mimo dosah reflektorů, žijí opuštěné děti, staří a nemocní. O takových zpíval už před mnoha lety Karel Kryl v písni Důchodce. Ti nehvězdní nikoho nezajímají a do jejich slabých rukou onen kouzelný zvoneček nepatří.

Před několika měsíci mi zemřela kolegyně, jen o pár měsíců starší, než jsem já. Podle oněch tří přání měla vše: spoustu peněz, krásný dům, byla profesně úspěšná.

Najednou tu ale byla jen hromádka popela a jméno na pomníku. Jsme ubozí a malí ve své pýše a touze po splnění oněch tří přání. Jenže si to uvědomujeme až ve chvíli, kdy jsme sami, pouze s vesmírem a se svou bolestí a cinkání zvonku už zní někomu jinému.